

bylo nic určitého ujednáno o výši splátek a že se strany ani dodatečně v tomto směru nedohodly, jest na omylu. Žalobkyně nebyla vzhledem na své prohlášení, že oba akcepty budou rozděleny při splatnosti na malé směnky, žádným způsobem oprávněna žádati zaplacení zažalované směnky v den splatnosti ve směnce vyznačený, nýbrž byla povinna poskytnouti dovolatelce možnost, spláceti dluh ve lhůtách a přijati po případě na tyto lhůty nové směnky. Nemohly-li se strany v tomto ohledu dohodnouti, nelze z toho vyvozovati důsledek, že zůstane při splatnosti směnky, neboť žalobkyně měla vždy možnost zmařiti takové nové ujednání, nýbrž náleželo žalobkyni, by ponechala soudci podle obdoby § 904 obč. zák., by podle slušnosti určil dobu plnění. Žalobkyně nebyla však oprávněna zažalovati spornou směnku.

Čís. 13386.

Prokázal-li vydražitel ve smyslu dražebních podmínek ještě ve lhůtě § 154 ex. ř., že věřitel, na jehož pohledávku z nejvyššího podání se dostane, jest srozuměn, by vydražitel dluh převzal a že je oprávněn tuto částku si sraziti na dospělou splátku na nejvyšší podání, sejde s povolené opětne dražby, není-li vydražitel ani jinak s plněním dražebních podmínek v prodlení.

(Rozh. ze dne 23. března 1934, R I 156/34.)

K návrhu knihovního věřitele povolil soud první stolice opětnou dražbu nemovitostí. Rekursní soud k rekursu vydražitelů návrh na povolení opětne dražby zamítl. Důvody: Napadeným usnesením k návrhu knihovního věřitele firmy A. první soud povolil opětnou dražbu statku H., který byl přiklepnut stěžovatelům při dražbě dne 20. května 1933, a jako důvod povolení opětne dražby napadené usnesení uvádí, že podle dražebních podmínek měli vydražitelé složit $\frac{1}{4}$ nejvyššího podání do 14 dnů a zbytek ve dvou stejných splátkách měsíčních, první nejpozději jeden měsíc, druhou nejpozději dva měsíce potom, co příklep nabyl právní moci. Na první splátku složili vydražitelé dne 3. června 1933 165.000 Kč, druhá splátka 247.000 Kč, která měla býti složena nejpozději do 4. února 1933 vydražiteli složena nebyla. Tento názor prvního soudu není správný a neodpovídá dražebním podmínkám, neboť první soud přehlédl, že podle dalšího obsahu dražebních podmínek usnesením prvního soudu ze dne 5. května 1933 schválených a vydražiteli podepsaných ve smyslu ustanovení § 171 druhý odstavec ex. ř. mohou se vydražitelé od složení dalších $\frac{3}{4}$ nejvyššího podání osvoboditi tím, že zástavní věřitelé, na jichž pohledávky z nejvyššího podání, jak jest předvídati, se dostane, projeví souhlas, aby vydražitel dluh převzal, a smí od obou posledních splátek býti odečteno, co vy-padá na kapitál pohledávek určených k převzetí. Navrhující firma A. ani netvrdila, tím méně prokázala, že vydražitelé této podmínce nevyhověli a výhody té nepoužili, a bylo povinností soudu první stolice před rozhodnutím o návrhu na povolení opětne dražby vhodným způsobem

to zjistiti, zejména slyšením vydražitelů o obsahu návrhu. Jak rekursní soud zjišťuje, svolila spořitelna v R., která jest první knihovni věřitelkou se zbytkem jistiny 875.924 Kč s příslušenstvím (kdežto nejvyšší podání vydražitelů podle pravoplatného udělení příklepu ze dne 20. května 1933 činí jen 659.000 Kč), aby vydražitelé z nejvyššího podání srazili částku 300.000 Kč, kterou jest ochotna jim ponechat dále na úvěr a spokojiti se jejím převzetím na srážku z nejvyššího podání. Vzhledem k tomuto zjištění rekursního soudu vydražitelé nejsou se splacením další splátky na nejvyšší podání v prodlení, takže není zde důvodu, by podle § 154 ex. ř. byla opětná dražba povolena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 154 druhý odstavec ex. ř. nedojde k opětné dražbě, složí-li obmeškaly vydražitel před uplynutím lhůty k rekursu proti povolení opětné dražby, u soudu zadrželé splátky nejvyššího podání s úroky, pokud mají býti zapraveny v hotovosti. Usnesení o povolení opětné dražby ze dne 11. července 1933 bylo vypraveno 11. července 1933. Výkaz o jeho doručení vydražitelům schází, avšak, počítala-li by se osmidenní lhůta k podání rekursu již dnem po vydání usnesení, tedy od 12. července 1933, končila by 20. července 1933. Vydražitelé však již v rekursu podaném dne 17. července 1933 oznámili, že se spořitelna v R. spokojila s převzetím částky 300.000 Kč své pohledávky, dle zjištění rekursního soudu váznoucí v prvním pořadí, na srážku z nejvyššího podání, a doložili to dopisem této spořitelny ze dne 11. července 1933. Mimo to spořitelna v R. podáním na soud ze dne 18. července 1933 výslovně prohlásila, že ponechává část své pohledávky 300.000 Kč na vydražené nemovitosti a žádá hotové zaplacení jen zbytku jistiny s příslušenstvím z nejvyššího podání. Prokázali tudíž vydražitelé ve smyslu dražebních podmínek ještě ve lhůtě § 154 ex. ř., že věřitelka, na jejíž pohledávku z nejvyššího podání se dostane, jest srozuměna, by dluh převzali, a byli proto oprávněni tuto částku si sraziti na splatnou již druhou splátku, která činila 247.125 Kč. Nelze proto tvrditi, že byli v prodlení. Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce, seznáv, že není důvodu, by byla nařízena opětná dražba.

Čís. 13387.

Otázka, zda podpis výstavce souhlasí se zápisem o podpisování firmy v obchodním rejstříku anebo s předpisem stanov, přichází v úvahu jen, jde-li o směnečný z á v a z e k výstavců, nikoli však, jde-li o jeho směnečné o p r á v n ě n í.

(Rozh. ze dne 23. března 1934, R I 198/34.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu, jenž byl vydán k návrhu výstavce (právozářského měšťanstva) proti přijatelům, namítli žalovaní,